

Sygn. akt VI Ka 188/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka – Sobczak /spr./

Sędziowie: Natalia Burandt

Krzysztof Korzeniewski

Protokolant: stażysta Julia Korożan

przy udziale przedstawiciela Naczelnika Warmińsko- Mazurskiego Urzędu Celno- Skarbowego w Olsztynie Piotra Szczudlińskiego

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2021 r. w Elblągu sprawy

A. R. (1) s. A. i A. ur. (...) w K. (R.)

oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 kks

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 5 marca 2020 r. sygn. akt II K 1019/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.

VI Ka 188/21

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 188/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyroki Sądu Rejonowego w Iławie z 5 marca 2020r. w spr. II K 1019/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		A.R.	Karalność oskarżonego Czyn przypisany w pkt. II wyroku	Informacja z KRK	k.2679-2706
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Informacja z KRK	Informacja jest sporządzona przez organ do tego uprawniony, nie była kwestionowana przez strony, stąd zasługuje na wiarygodność.

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>rażącej obrazę przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku : art. 7 kpk, art. 4 kpk, art. 2§2kpk, art. 410 kpk, art. 167 kpk w zw. z art. 6 kpk w zw. z art. 193§1kpk, art.424§1kpk, art. 413§2pkt.1 kpk (w zw. z art. 113§1kks)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Skarżący niezasadnie podniósł zarzut naruszenia przez sąd orzekający art. 4 kpk w zw. z art. 2§2 kpk w zw. z art.113 § 1 kks. Przepis art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks formułuje zasadę prawdy materialnej, której w doktrynie procesu karnego przypisuje się znaczenie nadrzędne, natomiast przepis art. 4 kpk wyraża zasadę obiektywizmu, rozumianą jako dyrektywę, zgodnie z którą organy procesowe powinny</p>		

zachować obiektywny stosunek do sprawy i stron. Przy czym normy te są jedynie dyrektywami ogólnymi postępowania i określają sposób w jaki powinny procedować organy prowadzące postępowanie karne. Przestrzeganie zasad prawdy materialnej i bezstronności gwarantowane jest natomiast w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie ich naruszenia może uzasadniać zarzuty apelacyjne, a więc zarzut obrazy art. 4 kpk i art. 2§2 kpk podnoszony przez obrońcę, nie może sam przez się stanowić podstawy apelacji (patrz: postanowienie SN z dnia 28.12.2001r, V KKN 329/00, LEX nr 51623, postanowienie SN z dnia 13.05.2002r, V KKN 90/01, LEX nr 53913, postanowienie SN z dnia 08.04.2003r., V KK 229/02, LEX nr 77460).

Sąd odwoławczy nie stwierdził również, zarzucanego przez obrońcę oskarżonego A. R. naruszenia przepisów art. 6 kpk, art. 167 kpk, art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, które to naruszenie miało polegać na zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego. Obrona nie wniosowała w postępowaniu przed sądem I instancji o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego. Ponadto w sytuacji gdy sąd I instancji dysponował opiniami biegłego A. C., w tym uzupełniającymi, który to biegły ocenił charakter gier na zatrzymanych automatach w tym w odniesieniu do opinii M.i M. S. i wnioski w tym zakresie właściwie i racjonalnie umotywował, to nie zachodził wypadek aby sąd z urzędu miał powód do dopuszczenia dowodu z opinii jeszcze innego biegłego. Co znamienne to w realiach tej sprawy przesłuchano też wydających opinie prywatne M.

S. (2) i M. S. (3), którzy podali, że dokonali oceny technicznej automatów, ale nie badali ich pod kątem zgodności z ustawami. M. S. (2) wręcz podał, że nie znał treści ustawy hazardowej, a w opinii zawarł swoje prywatne zdanie. Podali też, że punkty w grach zdobywa się gdy bębny zatrzymają się w określonym układzie symboli, przy czym zatrzymują się w sposób losowy, co według M. S. (2) było wiedzą powszechną i dlatego nie zostało zawarte w opiniach. A wobec tego to M. i M. S. przyznali, że gry miały jednak charakter losowy, nie zależały od zręczności gracza, co jest zgodne z wnioskami zawartymi w opiniach biegłego A. C.. Ponadto skoro wydawali oni „oceny techniczne automatu do gier” i nie odnosili przebiegu gier do nieznanymi im przepisów ustawy o grach hazardowych, to sformułowania zawarte w tych ocenach stanu technicznego danego automatu należy potraktować tylko jako techniczną próbę opisu przebiegu gier, a nie przystającą do definicji i zwrotów zawartych w ustawie o grach hazardowych, którymi posłużył się w swoich opiniach biegły A. C.. A wobec tego, że obok ocen technicznych, to uzyskano w sprawie opinie biegłego z zakresu mechaniki technicznej, ogólnej budowy i eksploatacji maszyn, teorii maszyn i mechanizmów, techniki komputerowej A. C., jego opinie były rzetelne, jasne i wystarczająco umotywowane, a nadto spójne z wynikiem przebiegu eksperymentów, odnosiły się we wnioskach do sformułowań z przepisów ustawy o grach hazardowych (czego brak w opiniach technicznych M. i M. S.), to nie zachodziły podstawy do

przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego.

Omawiając zarzut obrazy art. 7 kpk i art. 410 kpk, to należy zauważyć, że w akcie oskarżenia zawnioskowano do ujawnienia dowody, które sąd I instancji przeprowadził, w postaci m.in. protokołu z przebiegu eksperymentu, protokołu oględzin automatów, umowy najmu, opinii biegłego A. C. dot. zatrzymanych automatów. A z dowodów tych we wzajemnym powiązaniu wynikało, że automaty ujawnione 17 maja 2012 roku w trakcie kontroli w lokalu (...) w Lubawie udostępniały gry o charakterze komercyjno-losowym. Z opinii biegłego A. C. w szczególności wynikało, że gry na automatach są organizowane w celach komercyjnych- wymagają opłat do ich prowadzenia, w grach tych jest możliwość prowadzenia kolejnych gier z wykorzystaniem wygranych zdobytych we wcześniejszych grach (co stanowi wygraną rzeczową), a grający po uruchomieniu gry nie był w stanie przewidzieć wyniku gry tj. układu symboli na samoczynnie zatrzymanych bębnach (a więc nie mógł przewidzieć jaki będzie przebieg i wynik gry), a oferowane gry są grami komercyjnymi przy założeniu prowadzenia wypłat wygranych poza automatem. Ponadto biegły zauważył, że automaty zostały zmodyfikowane. Odnosząc zaś wymowę tych dowodów do prywatnych ocen technicznych automatów autorstwa biegłego S., to należy wskazać, że zostały one sporządzone w datach poprzedzających czas czynu zarzucanego i przypisanego oskarżonemu. Ponadto w prywatnych opiniach zastrzeżono, że oceniano stan automatów na dzień sporządzenia danej oceny i że wszelkie zmiany i przebudowy

automatów sprawią, że dana ocena straci ważność, a właśnie biegły A. C. w opinii stwierdził, że automaty zostały zmodyfikowane. Należy zaś zauważyć, że sąd oceniał zachowanie oskarżonego w odniesieniu do czasu czynu wskazanego w zarzucie, zaś oceny techniczne autorstwa M. S. były sporządzone w czasie poprzedzającym ten czas, stąd nie mogły służyć do oceny charakteru gier na zatrzymanych, zmodyfikowanych automatach. Stąd treść opinii prywatnych- ocen technicznych autorstwa M.iM.S. już z tego powodu nie mogła posłużyć do podważenia opinii autorstwa A. C.. Ponadto należy skarżącemu wskazać, że M. S. (2) i M. S. (3), poza poglądami zawartymi w ich pisemnych prywatnych opiniach dot. automatów do gier dot. osoby oskarżonego A. R., które skarżący obszernie przytacza w apelacji, a które kładły nacisk na wykupiony czas gry, to zostali przesłuchani w charakterze świadków i z ich zeznań (których skarżący nie dostrzegł) wynikało, że trudno ich opinie, a właściwie oceny techniczne uznać za jasne i pełne, a także odnoszące się do pojęć z ustawy o grach hazardowych. M. S. (2) w swoich zeznaniach przyznał wprost, że w czasie sporządzania opinii nie znał przepisów ustawy o grach hazardowych i nie badał automatów pod kątem przepisów tej ustawy. Przy czym zaznaczył w zeznaniach, że gracz nie miał wpływu na „obracające się bębny”, że punkty zdobywało się gdy bębny zatrzymywały się w określonym układzie symboli, a ich zatrzymanie miało charakter losowy, dodał też że to ostatnie jest wiedzą powszechną i dlatego nie zostało to ujęte w ocenach opinii. A wobec tego istniały podstawy do odrzucenia prywatnych pisemnych opinii jako miarodajnych

dla rozpoznania sprawy, skoro sam M. S. przyznał, że prywatne opinie były niepełne, bo nie zawarto w nich pewnych ustaleń wynikających z przeprowadzonych na automatach gier. Tym bardziej, że z uzupełniającej opinii biegłego A. C. wynikało, że treść rejestrów wpłat i wypłat (których zrzuty stanowią załączniki do opinii) w menu serwisowym każdego automatu wcale nie wskazywała, że gracze wykupywali tylko czas poszczególnej gry i grali przez wykupiony czas, a koniec gry zawsze wynikał z zakończenia jej wykupionego czasu i stan punktów na koniec czasu gry zawsze wynosił „0” (co było podstawowym wnioskiem sformułowanym w prywatnych opiniach). Mimo bowiem informacji dot. końca gry zamieszczonych na automatach, to faktycznie gracze „dokupowali” kolejny czas gry, gdy poprzedni czas się jeszcze nie skończył, co wskazuje na słuszność wniosków A. C., że graczy interesowała gra hazardowa a nie zręcznościowa i uzyskanie punktów, które były przeliczane na wypłacaną w pieniądzu wygraną. Należy też podkreślić, że wnioski opinii biegłego A. C. co do charakteru gier na badanych automatach były spójne z zeznaniami I.K. tj. osoby obsługującej punkt gier i gracza Z. M., którzy spójnie opisali, że gracze uzyskiwali wygrane w postaci zdobytych punktów, które były wypłacane poza automatami przez „szefa” lub „szefową” z lokalu, a zdobyte punkty kasowane w automatach przy użyciu kluczy do automatów (które ujawniono w lokalu). Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu odniósł się do tych dowodów i sąd odwoławczy rozważania te oraz ich ocenę w pełni podziela. Natomiast skarżący odwołał się tylko

do pisemnych prywatnych ocen technicznych biegłych (...) M. S., a pominął i ich opinie ustne i opinie biegłego A. C. czy treść konsekwentnych zeznań I.K. . A wobec tego nie zaszły podstawy z art. 201 kpk do wywołania opinii innego biegłego i nie doszło do zarzucanego naruszenia art. 167 kpk i innych. A sąd I instancji oceniając całokształt dowodów i wynikających z nich okoliczności, odmiennie niż skarżący który powołał się tylko na korzystne opinie techniczne i wyjaśnienia oskarżonego, nie naruszył art. 410 kpk.

Trzeba też zauważyć, że mimo, iż zatrzymane automaty nie były wyposażone w urządzenia do wypłaty wygranych, to przecież zatrzymano też klucze do automatów, a przesłuchani w sprawie świadkowie tj. I.K. i Z. M. opisali sposób wypłaty wygranych z gier na automatach poza automatami, przy zapisywaniu kwot wygranych do zeszytu/notesu. A te dowody osobowe w powiązaniu z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, to powodują, że techniczne opinie prywatne czy wyjaśnienia oskarżonego nie mogą być uznane za takie, które podważa wniosek sądu I instancji, że oskarżony popełnił przestępstwo skarbowe z art. 107§1kks, bo urządził gry o charakterze wskazanym w opinii biegłego A. C. na automatach wbrew przepisom ustawy z 19 listopada 2009r. o grach hazardowych.

Ponadto oskarżony w wyjaśnieniach czy skarżący w apelacji odwoływał się tylko do treści prywatnych opinii M. i M. S., ale skoro opinie te a właściwie oceny techniczne były nieaktualne w czasie czynu, skoro doszło do zmodyfikowania

automatów, to nie można było uznać takich wyjaśnień za wystarczający dowód do uniewinnienia go od przypisanego mu czynu, skoro skarżący czy oskarżony nie odnieśli się do opinii biegłego A. C. (w tym zawartej w nich informacji o zmodyfikowaniu automatów) czy do okoliczności dot. wypłacania wygranych „na zeszyt” poza automatami wynikającej z zeznań świadków I. K. i Z. M.. Tym bardziej, że wspomniane oceny techniczne nie zostały sporządzone na żądanie organu procesowego, lecz na zlecenie strony, stąd nie mają charakteru dokumentu wiążącego.

W tym miejscu należy też wskazać na niezasadność zarzutów, w których obrońca odwołał się do orzeczeń innych sądów czy opinii innych biegłych. Sąd Rejonowy w Łławie miał bowiem za zadanie ustalić czy oskarżony popełnił czyn zarzucany mu w omawianej sprawie a dot. urządzania gier na konkretnych automatach, które zostały zatrzymane w trakcie kontroli w dniu 17 maja 2012r. A wobec tego ocena innych automatów dokonana przez biegłych na potrzeby innych spraw nie ma znaczenia dla rozpoznania przedmiotowej sprawy, bo nie może posłużyć do zweryfikowania charakteru automatów zatrzymanych w lokalu (...) w L.. Podobnie jak i orzeczenia innych organów, które dot. innych automatów i innych stanów faktycznych. Bowiem ogół dowodów obciążających zgromadzonych w tej konkretnej sprawie (w tym zeznań świadków opisujących przebieg gier i wypłatę wygranych poza automatami przy kasowaniu punktów przy użyciu kluczy co jednak zostało zapisane w menu serwisowym każdego automatu) i

wynikających z nich okoliczności a dot. charakteru gier urządzanych na zatrzymanych automatach, które to gry nie kończyły się tylko po upływie wykupionego czasu (jak to podnosił – za prywatnymi opiniami M.iM.S.- skarżący), ale ich wynik był przeliczany na wygraną, która wypłacano poza automatami, „na zeszyt” , w pieniądzu, to pozwala na przyjęcie, że w realiach tej konkretnej sprawy, to istniały podstawy do skazania oskarżonego za przypisany mu czyn i przyjęcia, że zatrzymane automaty służyły do gier hazardowych.

Trzeba też skarżącemu wskazać na zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego z art. 8§1kpk, co wpływa na to, że orzeczenia innych sądów (tak bogato przytoczone w apelacji) nie mają wpływu na to jak zostanie rozpoznana dana sprawa karna. Ponadto odwołanie się do orzeczeń sądowych wydanych w innych sprawach o korzystnej dla A. R. wymowie, celem stworzenia pozorów prowadzenia legalnej działalności w zakresie urządzania gier zręcznościowych, w ustalonych okolicznościach tej sprawy nie może uchronić go od odpowiedzialności karnej za organizowanie działalności w zakresie gier na automatach, reglamentowanej ustawą o grach hazardowych, bez posiadania koncesji na kasyno gier, a wynikających z dowodów zebranych w omawianej sprawie i wynikających z nich okoliczności. Należy też zaznaczyć, że przytoczone w apelacji judykaty zapadły po czynnie przypisanym oskarżonemu w niniejszej sprawie, bo oskarżony czyn popełnił w okresie od 1 marca 2012r. do 17 maja 2012r., a pierwszy wyrok wskazany w apelacji miał być wydany przez Sąd Rejonowy

w Słubicach i zapaść w dniu 15 listopada 2012r., stąd nasuwa się logiczny wniosek, że oskarżony w czasie czynu nie mógł znać tego wyroku i tym samym być upewniony w czasie czynu treścią zapadłych wyroków cytowanych w apelacji, że sądy wydają wyroki uniewinniające, a on sam może urządzać gry na automatach bez zachowania przepisów ustawy o grach hazardowych. Nie bez znaczenia jest i to, że w każdej ze spraw chodziło o inne automaty i dla ustaleń dokonywanych w danej sprawie znaczenie miało to jak konkretne automaty będą oceniane w kontekście przepisów ustawy o grach hazardowych. Dlatego nie można zgodzić się z tezą skarżącego, że w każdej z przytoczonych w apelacji spraw i w niniejszej, to dowody były i okoliczności były analogiczne, bo przecież w każdej ze spraw chodziło o inne automaty czy inni byli świadkowie. Stąd powołanie się w apelacji na inne orzeczenia nie ma znaczenia dla rozpoznania niniejszej sprawy, która dotyczy konkretnych automatów (...) nr (...) i (...) nr (...), gdy urządzenie gier na tych automatach przy wypłacie wygranych poza automatem, ich losowy i komercyjny charakter opisywali świadkowie I. K. czy gracz Z. M., a w opinii wskazał biegły A. C..

Nie można też pominąć i tego, że co prawda ujawniono w kontrolowanym lokalu informacje na automatach, że mają one charakter zręcznościowy (co wynika z dokumentacji fotograficznej), podobnie określono te automaty w umowie najmu, ale wobec ustalonej okoliczności dot. wypłacania wygranych poza automatami, to zapisy o charakterze zręcznościowym automatów należy

potraktować tylko w kategoriach „zabezpieczenia się” na wypadek kontroli odpowiednich organów np. celnych i służące do ukrycia prawdziwego charakteru gier na automatach, które były de facto automatami służącymi do urządzania gier hazardowych. A w świetle tego, to należy przyjąć, że osoby urządzające gry na tych automatach, w tym oskarżony A. R. mieli świadomość co do takiego charakteru gier na ww automatach i działali z zamiarem umyślnym, o którym mowa w art. 107§1kks.

W tych okolicznościach to wyjaśnienia A.R. nie mogą stanowić wystarczającego dowodu do uniewinnienia tego oskarżonego. Tym bardziej, że to on – co wynika z zasad logicznego rozumowania- był zainteresowany w tym aby urządzać gry hazardowe w celu osiągnięcia zysku i aby automaty zostały zmodyfikowane, aby wypłacać wygrane na „zeszyt”. Rację ma też sąd I instancji w prezentowanych rozważaniach dot. tego, że nie mógł urządzać gier hazardowych na zatrzymanych automatach tylko I. C., bo byłoby to nie do pogodzenia z interesem ekonomicznym tego ostatniego. A skoro A.R. nie zwrócił się o wydanie decyzji z art. 2 ust. 6 ugh co do określenia charakteru automatów (i zawartych w nich gier) wstawionych do lokalu (...), po to by upewnić się czy są to automaty zręcznościowe czy hazardowe (czym świadomie zrezygnował z tej jedynej i pewnej drogi wyjaśnienia charakteru użytkowanych automatów, właśnie dlatego, że miał wątpliwości i liczył się z negatywnym rozstrzygnięciem), to również świadczy, że ten oskarżony działał co najmniej w

zamiarze ewentualnym popełnienia przestępstwa z art. 107§1kks.

Przepis art. 2 ustawy o grach hazardowych wskazywał, że grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości, że wygraną rzeczową w grach na automatach jest również wygrana polegająca na możliwości przedłużania gry bez konieczności wpłaty stawki za udział w grze, a także możliwość rozpoczęcia nowej gry przez wykorzystanie wygranej rzeczowej uzyskanej w poprzedniej grze, że grami na automatach są także gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, organizowane w celach komercyjnych, w których grający nie ma możliwości uzyskania wygranej pieniężnej lub rzeczowej, ale gra ma charakter losowy. A z opinii biegłego A. C., który opisał o wiele bardziej szczegółowo niż M. S. w opiniach technicznych, cały przebieg gier, na który nie miał wpływu gracz, a także możliwość rozpoczęcia nowej gry przez wykorzystanie wygranej rzeczowej uzyskanej w poprzedniej grze, jak również przy uwzględnieniu wypłaty wygranych „na zeszyt”, gdy z rejestrów wpłat i wypłat w menu serwisowym automatów zachowały się dane dot. gromadzenia i kasowania punktów kredytowych po wypłaceniu wygranych poza automatami, co jest spójne z konsekwentnymi zeznaniami I.K., to wynika, że gry na zatrzymanych automatach musiały być organizowane z

uwzględnieniem rygorów ustawy o grach hazardowych. W tym po uzyskaniu koncesji, co wynika z art. 6 ust. 1 ugh, którego to przepisu naruszenie wskazano w opisie czynu przypisanego oskarżonemu.

Przechodząc zaś do zarzutu obrazy art. 413§2 pkt. 1 kpk w zw. z art. 113§1kks, to należy wskazać, że w świetle powyższych rozważań odnoszących się do dowodów przeprowadzonych w sprawie, to sąd I instancji prawidłowo przypisał A.R.'owi popełnienie takiego czynu jak w zaskarżonym wyroku. Nie zrobił tego przy naruszeniu art. 410 kpk (nadto skarżący nie przedstawił szerszej argumentacji co do zarzutu naruszenia tego przepisu). Przypomnieć zaś należy, że opis czynu przypisanego to, podobnie jak opis czynu zarzucanego, określenie danego zachowania przestępstwa ze wskazaniem jego czasu, miejsca, sposobu i okoliczności popełnienia oraz skutków, w tym wysokości szkody, jeżeli wiąże się ona z owym zachowaniem, a przy tym tak, aby ukazywał wszystkie niezbędne znamiona danego przestępstwa, czyli komplet tych znamion, które zostały wyplenione zachowaniem sprawcy (tak np. wyrok SN z dnia 29 maja 2012r., III KK 87/12). Istotą jest więc opis wszystkich elementów czynu mających znaczenie dla jego prawidłowej kwalifikacji, niepomijający żadnego aspektu zachowania należącego do ustawowych znamion danego typu czynu przestępstwa. Wprawdzie wymóg opisanie sposobu popełnienia przestępstwa odnosi się także do znamion strony podmiotowej, ale oznacza to, że w opisie czynu przypisanego należy wskazać na podmiotowy sposób jego popełnienia – umyślność lub nieumyślność

– wówczas gdy przestępstwo może zostać popełnione zarówno umyślnie jak i nieumyślnie, bądź w formie kwalifikowanej przez następstwo (czyny zabronione umyślnie – nieumyślnie). W tym miejscu przypomnieć należy, że przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kpk można popełnić tylko z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym. Konieczność wskazania w opisie czynu nie tylko tego, że popełniono je umyślnie, lecz także postaci umyślności, tj. zamiaru bezpośredniego czy zamiaru ewentualnego, zachodzi natomiast przy skazaniu oskarżonego za zabójstwo - art. 148 § 1 kk (postanowienie składu 7 sędziów SN z dnia 28 maja 2003r., WK 10/03, OSNKW 2003, nr 9 -10, poz. 76). Nie ma więc błędu w zakresie opisu czynu z art. 107§1kks przy pominięciu „rodzaju zamiaru”. Ponadto w opisie tym nie było potrzeby wskazania „rodzaju gier rzekomo hazardowych”. Znamiona przestępstwa z art. 107§1kks to urządzenie/prowadzenie gier hazardowych wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji. I znamiona te wyczerpuje opis czynu z pkt. II dotyczący urządzania gier na automatach wbrew przepisom prawidłowo wskazanej ustawy o grach hazardowych tj. wbrew przepisom art. 3, 6 ust.1, 23 i 23a tej ustawy. Opis czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku, skonstruowany przez sąd orzekający, odpowiada zatem wymogom określonym w art. 413 § 2 pkt 1 kpk, zaś uściślenie tego opisu nastąpiło w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. A wobec tego nie doszło też do zarzucanej obrazy i art. art. 413 § 2 pkt 1 kpk i art.1§3kks.

Ponadto nawet jeżeli sąd I instancji sporządził uzasadnienie

zaskarżonego wyroku w taki sposób, że nie wyjaśnił wszystkich ww okoliczności, to niespełnienie wymogów z art. 424 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylenia wyroku, a braki w zakresie elementów składowych uzasadnienia wyroku tylko wówczas uzasadniają jego uchylenie, gdy prowadzą do wniosku, że sąd pierwszej instancji nieprawidłowo wydał wyrok (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r., IV KK 315/10, LEX nr 653737). W niniejszej sprawie takiego wniosku sformułować nie można, co czyni także ten zarzut niezasadnym. Ponadto skoro pisemne uzasadnienie wyroku jest sporządzone po tym jak wyrok zapadł, to nawet stwierdzenie naruszenia art. 424§1kpk nie stanowi o wykazaniu względnej przyczyny odwoławczej z art. 438 pkt.2 kpk tj. takiej obrazy przepisu postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku.

A wobec tego nie stwierdzono by doszło do zarzucanych naruszeń prawa procesowego i to mających wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Ponadto nie doszło i do błędów w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Bowiem dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, niezbędnym jest przedstawienie nie samej tylko polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia, ale wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się tenże sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. A tego też skarżący nie wykazał.

<p>Nadto to on sam, a nie sąd I instancji, zebrany w sprawie materiał dowodowy potraktował w sposób selektywny, przytaczając oraz powołując się na te tylko fragmenty tego materiału, który w jego mniemaniu miałyby wspierać zarzuty z apelacji, a tymczasem w niniejszej sprawie wina A. R. (1) została wykazana w oparciu o całokształt spójnego materiału dowodowego, który prawidłowo zweryfikowany poprzez pryzmat logicznego myślenia i doświadczenia życiowego tworzy przekonywujący obraz zdarzenia, które legło u podstaw wyroku, co wskazuje na brak naruszenia art. 7 kpk i art. 410 kpk w zw. z art. 113§1kks.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie A.R. od dokonania przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu celem ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutu obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku oraz gdy nie zaszły podstawy do uchylenia orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu celem ponownego rozpoznania z art. 437§2 zdanie drugie kpk tj. do przeprowadzenia na nowo przewodu</p>		

w całości lub z art. 439§1kpk lub z art. 454 kpk		
Lp.	Zarzut	
2.	błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Samo odwołanie się tylko do wybranych dowodów tj. do wyjaśnień A.R. czy ocen technicznych z prywatnych opinii biegłych M. i M. S. (przy pominięciu choćby opinii biegłego A. C. i wymowy zeznań autorów tych opinii, z których wynikała niepełność prywatnych ocen technicznych dla oceny przebiegu gier na automatach w odniesieniu do przepisów ustawy o grach hazardowych) nie może spowodować zanegowania ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd I instancji w oparciu o wszystkie zebrane dowody. Bowiem wbrew wywodom skarżącego, ustalenie sądu orzekającego, iż gry na zabezpieczonych automatach są grami w rozumieniu ustawy o grach hazardowych, podlegającymi reglamentacji – nie jest obarczone jakimkolwiek błędem. W tym miejscu należy przypomnieć, że odpowiedzialności karnej skarbowej z art. 107 § 1 kks podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urządza lub prowadzi grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny. Czynność sprawcza została w art. 107 § 1 kks określona zatem</p>		

jako „urządzenie” lub „prowadzenie” określonych w tej normie gier lub zakładów wzajemnych wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Zgodnie z powszechnie aprobowaną wykładnią znamion czynu określonego w art. 107 § 1 kks, zaakceptowaną także przez sąd meriti, przez pojęcie „urządzenia” należy rozumieć najczęściej układanie systemu gry, określanie system wysokość wygranych, wynajęcie i przystosowanie lokalu, zatrudnienie i przeszkolenie pracowników, organizowanie gry, rozliczanie przedsięwzięcia itp. Natomiast „prowadzenie” gry jest pojęciem węższym, ograniczonym zazwyczaj do wykonywania bezpośrednich czynności przy grze (tak: Komentarz do KKS pod redakcją W. Kotowskiego i B. Kurzępy, s. 450). Istotą regulacji jest zaprowadzenie czy też uruchomienie działalności hazardowej w określonym miejscu, stąd przyjmuje się, że „urządzenie” gier i zakładów poprzedza czasowo ich „prowadzenie”, to ostatnie bowiem dotyczy działalności urzędzonej. Do znamion ustawowych przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks należy także działanie wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwoleniu. Przepis art. 107 § 1 kks ma subsydiarny charakter wobec przepisów ustawy o grach hazardowych. Urządzenie lub prowadzenie działalności w zakresie m.in. gier na automatach jest bowiem dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych. Stosownie natomiast do treści art. 6 ust. 1 ugh działalność w zakresie m.in. gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Czyn

z art. 107 § 1 kks można popełnić tylko z winy umyślnej (zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym), tj. nawet wówczas, gdy sprawca przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. A kwestię charakteru zabezpieczonych w sprawie automatów i znajdujących się na nich gier potwierdziły dowody w postaci protokołu eksperymentu przeprowadzonego przez funkcjonariuszy celnych, dokumentacji, protokołu oględzin automatów, zeznań I.K. i Z. M. oraz opinii (głównych i uzupełniających) biegłego A. C. (3), które to dowody jako zgodne i wzajemnie się uzupełniające, zasługiwały na wiarygodność. A skoro gry na zatrzymanych w dniu 17 maja 2012r. automatach miały taki właśnie charakter, jaki wynikał z ww dowodów, to warunkiem ich legalnego urządzania i prowadzenia, było m.in. uzyskanie koncesji na kasyno. Oskarżony A. R. organizując gry na automatach o powyższym charakterze (art. 2 ugh), w sytuacji gdy nie dysponował koncesją na kasyno gry, nie podporządkował się więc obligatoryjnemu przepisowi ustawy o grach hazardowych, w tym przede wszystkim art. 6 ust. 1 ugh. Ponadto naruszył też art. 23 i 23a ustawy o grach hazardowych, gdyż automaty do gier powinny być przystosowane do ochrony praw grających i realizacji przepisów ustawy, a nadto mogły być eksploatowane po ich zarejestrowaniu przez naczelnika urzędu celnego, w oparciu o ocenę techniczną danego automatu, ale wydaną nie przez prywatnego biegłego czy rzeczoznawcę tylko przez jednostkę badającą upoważnioną przez wskazanego w rozporządzeniu ministra do takich badań, co regulowało rozporządzenie Ministra

Finansów z 9 marca 2012 r. w sprawie szczegółowych warunków rejestracji i eksploatacji automatów i urządzeń do gier / poprzednio rozporządzenie Ministra Finansów z 3 czerwca 2003r. w sprawie warunków urządzania gier i zakładów wzajemnych. A to powodowało, że wobec urządzania gier hazardowych na zatrzymanych w dniu 17 maja 2012r. dwóch automatach, przy naruszeniu ww przepisów ustawy o grach hazardowych, to zachodziły podstawy do przypisania mu popełnienia czynu z art. 107 § 1 kks, polegającego na działaniu wbrew tym przepisom ustawy o grach hazardowych.

Ponadto na oskarżonym, jako podmiocie prowadzącym działalność gospodarczą, ciążył obowiązek dostosowania się do obowiązujących reguł należytej staranności przy prowadzeniu działalności, i zachowania ostrożności tak, aby prowadzić tę działalność zgodnie z prawem (art. 18 i art. 46 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (w tym czasie Dz. U. z 2007 r., Nr 155, poz. 1095 ze zm.). Podejmując się prowadzenia działalności gospodarczej w danym sektorze, określony podmiot wkracza bowiem w sferę regulowaną szczególnymi przepisami (patrz: pogląd z artykułu PP 2007/2/34-38 autorstwa M.Śpiewaka „Na nieświadomość karalności nie może powoływać się sprawca czynu, na którym ciąży obowiązek zaznajomienia się z określonymi przepisami w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą.”). W sferze dotyczącej prawa karnego skarbowego nie można więc odnosić się do wzorca

osobowego przeciętnego obywatela, gdyż w wypadku prawa karnego skarbowego w grę wchodzi model osobowy o podwyższonym standardzie wymagań dla profesjonalisty w obrocie gospodarczym, który w celu osiągnięcia dochodu prowadzi działalność ze świadomością jej reglamentowania przez państwo. Im zaś wyższe oczekiwania, jakie można stawiać wobec sprawcy, tym możliwość wystąpienia błędu, i to usprawiedliwionego, mniejsza. Z pewnością zajmując się działalnością w takim specyficznym obszarze dany oskarżony miał obowiązek zapoznać się ze wszystkimi przepisami regulującymi dziedzinę gier hazardowych (i z ich wykładnią). W czasie popełnienia czynu przypisanego A.R. obowiązywały zaś przepisy prawne składające się na podstawę prawną jego odpowiedzialności, tj. art. 107§1kks, przepisy ustawy o grach hazardowych i rozporządzenia wydane w oparciu o te przepisy. Treść art. 6 ugh była zaś jasna i wynikało z niej, że prowadzenie działalności polegającej na urządzaniu gier hazardowych jest możliwe wyłącznie w formie określonej spółki, po uzyskaniu koncesji na kasyno. Dla każdej osoby czytającej art. 6 ugh wynikało to w sposób klarowny i czytelny i nie trzeba było - dla zrozumienia tych wymogów - sięgać po wiedzę fachową dla dokonania wykładni zapisów z tego artykułu. Z art. 23 i 23a tej ustawy wynikało, że musi zarejestrować automaty przed ich wprowadzeniem do eksploatacji, a na potrzeby tej rejestracji uzyskać opinie techniczne, ale nie od wybranych przez siebie rzeczoznawców, tylko opinie wydane przez jednostkę badającą upoważnioną przez

wskazanego w rozporządzeniu ministra do takich badań. Dlatego w zasięgu oskarżonego – który decydując się na działalność związaną z organizowaniem gier hazardowych winien zapoznać się z przepisami tj. ustawą i aktami wykonawczymi działalność taką regulującymi - leżało uświadomienie sobie bezprawności zachowania polegającego na zignorowaniu treści art. 6 ugh, art. 23 i 23a ugh tj. działaniu wbrew przepisom ustawy ugh, a w konsekwencji jego karalności z uwagi na treść art. 107§1kks.

Trudno więc zgodzić się z tym, że oskarżony A. R., który prowadził ten rodzaj działalność od 2010r. (co wynika z aktu notarialnego zawiązania spółki oraz informacji dot. prowadzonych od 2010r. postępowań z art. 107§1kk wobec osoby oskarżonego), nie miał świadomości tej okoliczności i w sposób uzasadniony mógł przyjmować i to wyłącznie na podstawie prywatnych ocen technicznych automatów, sporządzonych przed datą czynu, że w czasie obowiązywania ustawy o grach hazardowych, przedsiębiorca prowadzący tego rodzaju działalność, nie musi posiadać stosownej koncesji, nie musi uzyskać opinii wydanych przez jednostkę badającą upoważnioną przez wskazanego w rozporządzeniu ministra do takich badań, nie musi rejestrować tych automatów. W ocenie sądu odwoławczego takie wnioskowanie byłoby nieuprawnione. Bowiern osoba pełniąc funkcję członka zarządu spółki zajmującej się tego rodzaju działalnością i to na znaczną skalę, musiała o ile chciała działać legalnie-poznać treść wszystkich przepisów

taką działalność regulujących, nie powinna podejmować zachowań, o których wie, że nie tylko są sprzeczne z wolą ustawodawcy, ale mogą skutkować odpowiedzialnością karną. Oskarżony, nie uzyskując koncesji na prowadzenie kasyna gry, nie rejestrując automatów, a przede wszystkim nie pozyskując opinii technicznych tych automatów od jednostek badających upoważnionych przez wskazanego w rozporządzeniu ministra do takich badań nie powstrzymał się jednak ze swoją działalnością do czasu ostatecznego wyjaśnienia omawianej kwestii, a bazował tylko na prywatnych, korzystnych ocenach technicznych, a tym samym akceptował, że swoim zachowaniem narusza przepisy ugh, a przez to popełnia przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks. Tym bardziej, że takie przepisy ściśle reglamentujące działalność dot. gier hazardowych na automatach obowiązywały w całym inkryminowanym czasie i w trakcie całej działalności oskarżonego. Stąd nie można było budować tezy o braku zawinienia oskarżonego przy odwołaniu się tylko do treści prywatnych ocen technicznych, gdy – mimo toczących się p-ko oskarżonemu od 2010r. postępowań karnych o czyny z art. 107§1kks- nie skorzystał on z wiedzy organu do tego kompetentnego, tj. Ministra Finansów czy jednostek upoważnionych przez wskazanego w rozporządzeniu ministra do takich badań, w tym np. w trybie art. 2 ust. 6 ugh (z oczywistych względów, tj. obawiając się że może dojść do stwierdzenia nielegalności działalności prowadzonej przez oskarżonego bez koncesji), a orzeczenia przytaczane przez obronę pochodzą z czasu po przypisanym oskarżonemu czynie stąd ich treść nie wpływała na świadomość

<p>oskarżonego w czasie czynu. Stąd zachowanie oskarżonego, który urządził w taki sposób swoją działalność, że gracze uzyskiwali wygrane pieniężne poza automatami, a na automatach i w umowie najmu określono automaty jako „zręcznościowe”, wskazuje tylko na to, że instrumentalnie wykorzystywał on prywatne oceny techniczne, które miały wymowę dla niego korzystną (a także pojawiające się po czynie orzeczenia), by uzasadnić prowadzenie działalności wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych, a w szczególności wbrew art. 6 ust. 1 ugh, art. 23 ugh czy art.23a ugh i zabezpieczyć się na wypadek podjętych działań kontrolnych. Stąd nie można było podzielić poglądu z apelacji, iż wyselekcjonowane, tylko korzystne dla oskarżonego dokumenty (wyroki, opinie techniczne biegłych S.), pozwolą na wykazanie, że sąd I instancji niezasadnie odmówił co do istoty wartości dowodowej wyjaśnieniom A. R. i nieprawidłowo przypisał mu winę w popełnieniu czynu z pkt. II wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie A.R. od dokonania przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu celem ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów obrazy</p>		

<p>przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść wyroku</p> <p>oraz gdy nie zaszły podstawy do uchylenia orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu celem ponownego rozpoznania z art. 437§2 zdanie drugie kpk tj. do przeprowadzenia na nowo przewodu w całości lub z art. 439§1kpk lub z art. 454 kpk</p>		
Lp.	Zarzut	
3.	rażącej obrazy prawa materialnego – art. 1§3kks	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Jak to wskazano przy omówieniu zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, to zachodziły podstawy do przypisania oskarżonemu winy w popełnieniu czynu mu przypisanego w pkt. II.</p> <p>Należy też zaznaczyć, że wskazane w środku zaskarżenia wyroki zapadły po czynie przypisanym oskarżonemu w niniejszej sprawie w pkt. II wyroku, bo oskarżony czyn popełnił w okresie od 1 marca 2012r. do 17 maja 2012r., a pierwszy wyrok wskazany w apelacji miał być wydany przez Sąd Rejonowy w Słubicach i zapaść w dniu 15 listopada 2012r., stąd nasuwa się logiczny wniosek, że oskarżony w czasie czynu nie mógł znać tego wyroku i tym samym być upewniony w czasie czynu popełnionego do dnia 17 maja 2012r. treścią zapadłych od 15 listopada</p>		

2012r. wyroków cytowanych w apelacji, że sądy wydają wyroki uniewinniające, a on sam może urządzać gry na automatach bez zachowania przepisów ustawy o grach hazardowych. Tym bardziej, że z informacji znajdującej się w aktach sprawy na k.1067-1068 wynika, że przeciwko oskarżonemu toczyło się od 2010 roku szereg postępowań karnych (przygotowawczych i sądowych) o czyny z art. 107§1kks, a to powinno spowodować u oskarżonego w czasie czynu uzasadnioną refleksję, że urządzając gry na automatach czyni to wbrew prawu tj. przepisom ustawy o grach hazardowych i że winien powstrzymać się od dalszego urządzania takich gier. Stąd w świetle informacji o postępowaniach karnych o czyny z art. 107§1kks dotyczącej oskarżonego, a także przy uwzględnieniu tego, że w czasie czynu z pkt. II to nie zapadły jeszcze orzeczenia cytowane w apelacji przez obronę, to nie wykazano, że oskarżony w czasie czynu mógł być upewniony, że nie popełnia przypisanego mu przestępstwa skarbowego. A jak to wskazano wyżej w rozważaniach dotyczących innych zarzutów apelacyjnych, to zaszły podstawy do przypisania mu winy w czasie czynu.

Wniosek

o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie A.R. od dokonania przypisanego mu czynu,

ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu celem ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów z apelacji oraz gdy nie zaszły podstawy do uchylenia orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu celem ponownego rozpoznania z art. 437§2 zdanie drugie kpk tj. do przeprowadzenia na nowo przewodu w całości lub z art. 439§1kpk lub z art. 454 kpk	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok w zaskarżonym zakresie dot. oskarżonego A. R.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
- z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów z apelacji, - gdy nie zaszły podstawy do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego , - gdy nie zaszły podstawy do uchylenia orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu celem ponownego rozpoznania z art. 437§2 zdanie drugie kpk	

tj. do przeprowadzenia na nowo przewodu w całości lub z art. 439§1kpk lub z art. 454 kpk, - gdy wymierzona odpłata karna nie jest rażąco surowa tak z uwagi na okres czynu, ilość automatów a także orzeczenie jej wobec sprawcy, który po czynie był wielokrotnie skazywany za przestępstwa z art.107§1kks.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt. II	w ustalonych okolicznościach sprawy, pomimo iż apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, to zachodziły podstawy do zwolnienia oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego z uwagi na to, że ma do zapłacenia grzywnę, orzeczono przepadek automatów i środków pieniężnych, a nie ma kontaktu z oskarżonym i nie można ustalić czy jego sytuacja finansowa pozwoliłaby mu na uiszczenie tych kosztów (art. 624§1kpk)

7. PODPIS